

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Floremundi Raemundi V. Cl. Olim Consiliarii Regis
Galliarvm Ex Calviniano Catholici Synopsis Omnium hujus
temporis Controversiarum tam inter Lutheranos,
Calvinistas quam alios plurimos. Sive Historia ...**

**Raemond, Florimond de
Coloniae Agrippinae, 1655**

IV. De Libertinis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10880

culos, (a) latissimam omnibus vitijs & flagitijs fenestram patefaciunt, uti Lutherus quoque in libro de Concilijs. *Quamvis scortator sis, latro, fur, &c. crede & salvaberis. Quisquis Evangelij promissis crediderit, salvus erit. Quicquid libet, licet, modo in Christum credas.* (b) Annon hæc eadem initio fuit Lutheri doctrina? Nullam iustitiæ Antinomi, sed misericordiæ tantum locum concedunt. Nullos esse diabolos credunt; ut Athei, nullum Deum.

Ex his prodierunt qui *Infernales* ac *Inferiales* dicuntur, (c) qui Infernum nihil aliud esse dicunt quam sepulchrum, ut ita descensus Christi ad Inferos, de sepulchro eius tantum sit intelligendus. Hunc intellectum articulo huic Lutherus primus affinxit, quem Bucerus, Beza & alij sequuti sunt. Et hic idem bonus Doctor, ut Inferni metu Mandatum liberaret: quæ de eo dicuntur risui habet; & fabulas esse dicit: quum etiam ipsi diaboli nondum sint in inferno (vide Commentarios in II. caput Jonæ) neque animæ in Paradiso; quæ extremum illud Judicium expectantes, tum demum ad suum quæque locum profecturæ sint. Sunt alij qui *Boquiniani* vocantur, (d) à Boquino eorum magistro, qui docuit; Christum non pro malis & improbis, sed pro fidelibus tantum esse mortuum; eoque frustra malos ad mensam Domini accedere. Post hos existerunt *Hutista* al *Hutita* (e) qui ad certum & præfixum tempus extremi Judicij diem continuo expectant; & quamvis toties hæcenus deceptos se viderint, illum tamen non minus pertinaciter quam Judæi Messia: sui adventum, expectant. Filiorum Israel nomen sibi vindicant.

Porro *Hutista* à Joanne quodam *Hut* appellati, qui in carcere mori quam ab errore discedere maluit. *Invisibiles*. (f) ut Staphylus scribit, docebant Ecclesiam visibilem esse non posse, ut quæ in cordibus Electorum sita, soli Deo nota sit. Hunc errorem Calvinista quoque amplexi sunt, qui quum Ecclesiam suæ originem demonstrare non possint, invisibilitatis ei separium seu velum obdixerunt. Sed frustra. Si enim invisibilis esset Ecclesia, is qui prima eius fundamenta iecit, frustra nobis mandasset ut fratrem incorrigibilem Ecclesia indicaremus. (g) Quomodo ergo verba faciemus ad eum qui à nobis videri non potest? Annon vanum hoc & ridiculum fuerit fratrem corrigendi remedium? BESS. Paulus Apostolus Episcopis & Presbyteris Ephesinis mandans, ut attendant sibi & universo

gregi, in quos Spiritus S. ipse posuit Episcopos, regere Ecclesiam Dei quam acquisivit sanguine suo, (h) annon inquam, rem impossibilem illis mandat, si Ecclesia videri non potest? Annon pulchrum sit spectaculum videre Pastorem cum pedito per campos hinc inde errantem, & voce ac fistula oves, quæ tamen nullæ usquam apparent, vocantem ac ducentem? Quomodo vero illud intelligendum est quod S. Paulus & Barnabas Antiochia Ecclesiam congregasse dicuntur (i) si Ecclesia est invisibilis? Quid ergo congregarunt? an phantasmata; aut Democriti atomos? Idem S. Paulus in Actis Ecclesiam non semel salutat. (k) Quam ergo tan Chimæram, quam nonquam quisquam viderit? Non ita est, sed Ecclesia ab Oriente usque ad Occidentem splendoris sui radios iacit ut Origines ait. (l) Chrysostomus dicit *facilius esse obscurare solem quam Ecclesiam*. (m) Et Cyprianus, *Ecclesiam luminis Salvatoris circumdatam, radios suos undique spargere ait*. (n) Augustinus vero *cacos esse eos affirmat, qui magnum & excelsum hunc montem, Ecclesiam nempe, videre nequeunt*. his alijsque innumeris argumentis territi Invisibiles eo se, duce Molinæ & alijs mendaciorum fabris, convertunt, ut duplicem faciant Ecclesiam Christi, unam Visibilem comprehendentem & malos & bonos & reprobos & electos, aliam Invisibilem solos bonos, solos electos & salvandos complexam. Sed, ô iterum cæci, frustra vobis talia consuitis perizomata filij Adæ. *Vna est Christi Ecclesia* uti & vir unius uxoris caput, non duarum. Ita que scyllam fugientes inciditis in charybdim & declinantes malleum, impingitis in incudem, revertimini ad metam potius, & nolite diligere vanitatem & querere mendacium.

V. De *Quintinistis* potro agamus qui à Quintino factore natione Picardo etiam *Picardita* sunt nominati, orti Anno MDXXV. tum quum quisque novam sibi fabricaret hæresim, in Brabantia alij A. 1518. assignant. Iste Quintinus unam cum Copino Jusulano (o) Caput horum fuit & dux magnæ illius *Libertinorum* cohortis, omnes religiones amplecten.

a Lib. 40 b Tom. 1 Coll Mensal. Alber. in præfat. de lib. in Carolstad. Chytraus. Schlüsselburg. Tom. 7. c Vide Staphil. Confess. Mansfel. T. de Antimon. fol. 89. Luth. 10. 4. Ten. fol. 43. Luth. de Conc. in cap. 27. Matth. Beza in c. 2. Act. d. Anato. Eccl. Cathol. e Anatomia Eccl. Cath. Tr. 1. f Anato. loc. cit. g Matth. 18. h Act. 20. i Act. 14. & 15. k Act. 18. l Orig. hom. 30. in Matth. m Chrys. hom. 4. in cap. 6. lsa. a lib. 3. cont. Parm. o Anatom. Eccl. Cathol.

plectentis, nec ullam tamen habentis Deo aiunt
perinde esse quomodo quisque ipsi seruiat. Nullum esse
peccatum nisi eorum opinionem, qui se peccare putant;
Infernus illis est Timor Dei: Paradisus conscientia divi-
ni iudicij timorē contemnens: Ex his, si qui Deum esse cre-
dunt, eum tamen in throno suo minime fatigandum cen-
sent. Quid enim, inquit, isthac minuta ad ipsum? Hæc
illi à Luthero didicerunt, qui in Captivitate sua
Babylonica ait, Deum nihil curare quid nos faciamus.
Iidem dicunt, quemadmodum homines diversis ser-
cuis & cibis, sic Deum diversis cultu delectari. Hæc ea-
dem Themitij Philosophi sunt sententia, dicen-
tis, Divinæ essentia eam esse magnitudinem &
sublimitatem, ut tamen diversis modis, ad eius
cognitionem pervenire queamus. Iacobus Car-
rio in Chronologia sua testatur, (a) in Palatinatu
Anno MDLVI. miram eiusmodi hominum fuisse
frequentiam, quodque ibidem Lucianista dicti
sint, eo quod omnes religiones irrideant, sacro-
que, & in primis magni illius legislatoris Moysis
libros pro nugis & fabulis habeant. Prævit et-
iam his Lutherus Tomo 3. fol. 40. 41. rela-
tis, quæ hic appono: Moysen neque audire vol-
lumus, neque videre, nam Moyses Iudæico populo datus
est, neque quicquam ad nos pertinet, qui ex gentibus fa-
cti sunt Christiani. Sit igitur Iudæis sicut Speculum Saxo-
nicum, neque nos gentes inquietat, quemadmodum Cal-
lia Speculum Saxonum non curat &c. Et infra: Cum
quisquæ Moysen tibi proponit cum suis præceptis, ne-
que cogere vult ut ea observes in iudic. Abi ad Iu-
dæos cum suo Moysæ. Ego Iudæus non sum. Ne me cum
Moysæ, involvas. Ille Magister est omnium carnificum,
nec quisquam eum terrendo, minando, angustiando ty-
rannidem exercendo, increpando & fulminando supra-
rat. Moysen cum sua lege ego nolo habere, est enim Christi
Domini hostis &c. Ad hanc tribiam saltitare cepe-
runt Libertini & Lucianista illi, ex quorum of-
ficina prodijt nefandus iste libellus, in Germania,
quamvis alibi excusus, invalescente passim hæ-
resi, non infrequens, horribili titulo, De tribus
impostoribus &c. inscriptus, quo tres præcipue
religiones, quæ unum & verum Deum, qui
creavit cælum & terram, quamvis diversa ra-
tione agnoscent, Christiana nimirum, Judaica &
Mahumetana, irridentur. Sed ex ipsis Inferni fau-
cibus libellum hunc eructatum, non argumen-
tum solum, sed vel solus titulus ostendit. In
summa, libellus est sæculo isto dignus. Hunc
ego infamem partem lubens æterno suppressi-

sissem silentio, nisi ante me Hofius & Ge-
nebrardus eius fecissent mentionem. Memini
me puerum in Collegio Prelato exemplar vi-
disse apud Petrum Ramum, hominem ex-
cellenti doctrina præditum; nisi in pervesti-
gandis religionis secretis multum operæ ac
studij ponens, ea ad Philosophiæ leges expen-
disset. Dici non potest quam interrim cupide
libellus iste nefandus fuerit exceptus, & per
multorum manus vagatus. O cæca curiositas,
quor tu animas in puteum illum infernalem (b)
per Lutherum reſeratum præcipitasti! Sed
quid? Annon superiorem annis, nimirum An-
no M D LXVIII. Theses Cracoviæ impressas
vidimus; quibus hæc inter alias fuit inserta.
Dicimus nos, post mortem animam non superesse.
Figmenta hæc sunt Antichristi, ac potissimum Pur-
gatorum & sanctorum invocatio ad quæstum ex-
cogitata: quibus anima immortalitatem Mundo per-
suadere voluit. Alius huic non absimilis, im-
multo perniciosior libellus Cracoviæ Anno
MDLXXXVIII. excusus fuit, hoc titulo, Reli-
gio Simonis: qui Cælum patrem, ac Terram ma-
trem nostram facit. alius Deus ibi nullus. Sta-
philus testatur, Anno MDLVI. (c) in Bohemia
sectam esse exortam eorum, qui omnia quæ de
Deo aut divino cultu dicantur, pro nugis & fabulis
habuerint, statuerintque animas unâ cum corporibus in-
terire. Sunt hi ipsi illi Picarditæ: Genævæ Jealus qui-
dam in publica concione confirmavit eandem im-
pietatem ut Vetus scribit. (e) Eandem opinionem
infelix quidam nostri sæculi Episcopus, homo
multæ lectionis, feminæ amore postea perditus,
tam doctrina quam exemplo suo subditis iam ante
ab antiqua religione demotis, impressit, nimirum,
Religiones omnes, modo in Deum ferantur, &
Naturæ legibus consentaneæ sint, bonas esse.
Quinetiam in conventibus aliquot bonorum isto-
rum hominum deliberatum fuit, de una ex Ju-
daica, Turcica & Christiana religione con-
standa.

Sed quid? Quam amabilis tibi videtur eorum
hæreticorum societas, quæ Amoris familia appella-
tur? Item Fratres Amoris: Auctor Cypriæ huius fa-
milie

Aa 3

familie

a Pag 151. b Apoc. 9. c In epist. ad Episc. Agr. Vid. Lib. Tiguri impressum An. 1587. B. Iob. fides & confessio de resurrectione mortuorum.

miliæ fuit Henricus Nicolai, Hollandus, Sanderō arreſtante (a) in Anglia potiffimū frequens eſt; hominū eſt perditorum, qui ſine Baptiſmo ac ceteris Sacramentis viuunt ac moriuntur: neque liberos vlla Dei aut ſacrorum cognitione, ſed ciuilitate tantum quibusdam viuendi præceptis inſtruant. In præcationibus quotidianis tres tantum priores orationis Dominice petitiones recitant, neque peccatorum remiſſionem flagitant, vt qui ex Deo natos ſeſerunt, & patrem celeſtem ſcire quod contentis in 4. poſtremis partibus orationis indigeant filij eius. Hoc ſufficere. Aiuus præterea Ieſum Chriſtum imaginem tantum eſſe eſſentia dextra Patris. Patrem ſe cum ipſis ſecundum hominem inferiorem humanificare; & ſecundum hominem inferiorem in vno cum ipſo ſpiritu ipſos edificare. Inde concludunt, Animam creaturam non eſſe, ſed increatam Dei particulam. (b) Secta ſua conditore diuinum appellabant hominem, in Dei eſſentiam (ſic enim de ſe ipſo ſupradictus Nicolaus loquitur) transformatum. Ex hac hominum colluue tamen Caluiniſtæ hominem flammis deuouerunt Anno 1588. eo quod Chriſtum negaret vnquam in æterum natura fuiſſe.

V. Sed quid, putas, dicit poſteritas, ſi Effronium nomen audierit? (ſic enim vel Frontones ab Eraſmo (c) vocatur.) qui frontem ſibi eousque radunt dum ſanguis eſſuat, ac dein oleo inungunt: ſicque pro Chriſtianiſ, nullo alio baptiſmo uſi, haberi voluit. Hoſ idem teſtatur Anno M D XXXIV. vnā cum prædicantibus Tranſiluanicæ doctrinam ſuam præſiſſe. Dicant præterea, Spiritum Sanctum eſſe tantum mentis quandam eleuationem, & animi motum à Deo inspiratum. Spiritus S. adorationem, idololatricam eſſe: quum Spiritum S. adorandum eſſe in ſcripturam uſurpam habeatur. Sed ô inepti! Annon Sacra ſcriptura Spiritum Sanctum Deum eſſe docet? Si Deus, ergo adorandus eſt. Glorificate, & portate Deum in corpore veſtro, inquit Apoſtolus. (d) Quem Deum? inquit, S. Auguſtinus) niſi Spiritum S. cuius templum corpus noſtrum eſſe dixerat.

Fuerunt etiam eodem fere tempore Valentiniſta, à Valentino Gentili Conſentino Pædagogo orti & dicti qui Serueticum errorem tam in Germania quam Polonia auſus fuit renouare, aſſerentes, non tres eſſe perſonas in eadem eſſentia, ſed eſſentiam eſſe ſolius Patris, qui ſolus verus ſit Deus: Filium vero Patris eſſe conſubſtantialem, quaſi gratis aut ex mutuo: eundem nihilominus à Patre ſubſtantialiter diſſerre. Impurus hic homo ex Italia profugus, Tiguri pri-

um, deinde Geneuæ virus ſuum ſparſit, lenius tamen tractatus quam Serueticus. Eiuſmodi enim erroribus, in vrbe manere iuſtus fuit; ſed metuens ne Serueto ſecundus adderetur, in Sabaudiam clam aufugit: vnde à Blandrato & Alciato ſimiliter Geneuæ profugis euocatus, in Polonia cum eiſdem conceſſit. Ex horum inter ſe confulis opinionibus nouum doctrinæ genus natum eſt, quod non exiguam Europæ Sarmatiæ partem infecit. Huius opera Georgius Paulus è Caluiniſta Arrianus factus, & ipſe venenum ſuum multis in locis diſſeminauit. Lutherani & Caluiniſtæ quum ad hos oppugnandos alia armâ non haberent, vim verbo Dei fieri dicentes, Concilia, Symbola Nicenum & S. Athanaſij antiquitatem denique eis obijciebant. & de ijs quæ ſuperbe antea contemnere & ſtultitiam ſolebant, honorifice tum loquebantur, antiquitatis auctoritate vel veteribus vtentes veſtimentis. Contra hos Sigifmundo Auguſto rege iubente. Anno M D LXVI. inſignis Cõuentus in Polonia celebratus fuit, vt alibi dicam. Porro inter nouos hoſ Apoſtolos diſſenſione orta (Blandratus enim ex toto Arrianum ſerebat. Alciatus ad Mahumetiſmum propendebat) Gentilis à Rege proſcriptus ac ditione ſua excedere iuſtus fuit. Ante abitum Regi librum exhiberi curauit, in cuius præfatione, folio ſexto, vehementer conqueritur, quod voces illæ monſtroſæ & abſurdæ (ſic enim loquitur) *Perſona Eſſentia, Vnitas, Trinitas*, ab Eccleſia receptæ ſint. Quis verò inde non extremam hominis malitiam animaduertat? Quum enim Eccleſiam penitus euertere conſtituiſſet, fundamenta eius primum ſuffodienda, & voces iſtas quæ veluti ſpeculæ ſunt, vnde hoſtilis aſſultus proſpiciatur, emouendas ſibi putauit. At Catholici qui Iudaizare neſciunt, vocibus iſtis *Perſona & Trinitate*, vtuntur, & infelices Tritheiſtas deteſtatur. Iidem à vocibus *Eſſentia & Vnitate* quas noui Arriani deleras cõperent, nequaquam abhorrent. Sed ad Gentilem redeamus: qui Polonia eiſtus in Morauiam, inde in Auſtriam, ac tandem Bernam Helueticorum conceſſit, vbi eodem A. M D LXVI. vti Serueticus antea Geneuæ, fato functus eſt in igne eo quod Caluini nomen laceratſet, in ipſo proteſtatus ſupplicio, ſe mortem hanc ob diuini nominis

a Vide Reſcium fol. 343. Anatomia Eccleſ. Cathol. Tr. 1. b Acoſto de orig. hæreſ. c Epit. d 1. Cor. 6.